

**Z říšského zákona, daného dne 16. června 1872, ř. z. č. 84,
jenž se týče úředního postavení zřízenců strážních, pro ochranu některých od-
větví zeměvzdělání ustanovených.**

§ 2.

Strážníci, když službu svou vykonávají, majíce na sobě předepsaný oděv služební aneb znak úřední, mají se za veřejné strážce pokládati a požívají práv v zákonech se zakládajících, kteráž příslušejí osobám vrchnostenským a stráží civilní.

Co v zákonech ustanoveno jest o svědectví, vydaném od přísedních služebníků státních v příčině toho, co ve službě své u věcech trestních shledali, vztahuje sa také k seznání téhož způsobu, jež strážníci jako svědkové od sebe vydají.

§ 3.

Strážník může někoho zatknouti jedině k tomu konci, aby ho vydal úřadu, jemuž další řízení s ním přísluší a může to učiniti jen v těchto případech:

1. Když toho, jež při vykonávání nějakého trestného činu na věcech jemu pod dohled svěřených postihl,

- a) nezná, aneb když postižený nemá v obcích, ježto leží v okršlku pod dohled mu daném, stálého bydlení, aneb
- b) když vyzvání jeho ve službě učiněnému se protiví, jemu nadává aneb násilně naň ruku vztáhne, anebo
- c) když tentýž znamenitou škodu způsobí aneb ve zvláštní zlomyslnosti něco činí.

2. Když strážník někoho známého na cizím pozemku nebo na blízku věcí pod dohled mu svěřených v takových okolnostech zastihne, které vzbuzují patrně podezření, že na dotčených věcech nějaký trestuhodný čin spáchal nebo spáchat chtěl.

§ 4.

Jestliže by někdo, jenž dle § 3. byl u vazby vzat, z vazby uprchl, má strážník právo, i přes okršlek k dohledu mu svěřený ho stíhati a vně tohoto okršlku zatknouti.